

De thuiskomst

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Blijf bij me (Remain)

Nicholas Sparks

De thuiskomst

(Nights in Rodanthe)

Kunnen Adrienne en Paul hun
pijnlijke verleden achter zich laten
en nieuw geluk vinden?

Vertaald door Karina Zegers-De Beijl



Tweede druk 2016

Vierde druk 2025

De thuiskomst verscheen eerder bij The House of Books

ISBN 978-90-492-1008-3

ISBN 978-94-023-2878-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Nights in Rodanthe*

Vertaling: Karina Zegers-De Beijl

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – punchdesign

Omslagbeeld: © Adobestock / Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2002 Nicholas Sparks

© 2003/2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Landon, Lexie en Savannah

Dankbetuiging

De thuiskomst zou, net als mijn andere romans, nooit geschreven kunnen zijn zonder het geduld, de liefde en de steun van mijn vrouw, Cathy. Ze wordt er elk jaar mooier op.

Aangezien de roman is opgedragen aan mijn andere drie kinderen, rest mij Miles en Ryan te noemen (aan wie ik *De brief* had opgedragen). Ik hou van jullie, jongens!

Verder gaat mijn dank uit naar Theresa Park en Jamie Raab, respectievelijk mijn agent en redacteur. Niet alleen hebben ze een geweldige intuïtie, maar bovendien houden ze mijn werk scherp in de gaten. Hoewel ik zo af en toe nogal eens wil mopperen op de vele extra uren die dat met zich meebrengt, is het uiteindelijke resultaat aan hen te danken. Als zij blij zijn met het verhaal, dan is de kans groot dat het bij u, lezer, eveneens in de smaak zal vallen.

Larry Kirshbaum en Maureen Egen van Warner Books verdienen eveneens een woord van dank. Wanneer ik in New York ben en hen bezoek, is het net alsof ik bij familie ben. Dankzij hen is Warner Books als een tweede huis voor mij geworden.

Denise Di Novi, de producer van zowel *De brief* als *De geur van sering*, is niet alleen een kei in haar vak, maar ook iemand in wie ik vertrouwen heb en die ik respecteer. Ze is een goede vriendin en verdient heel wat bedankjes voor alles wat ze voor me heeft gedaan en nog steeds voor me doet.

Richard Green en Howie Sanders, mijn agenten in Hollywood, zijn geweldige vrienden, geweldige mensen en ze blinken uit in wat ze doen. Bedankt, jongens.

Scott Schwimer, mijn advocaat en vriend, houdt ten aanzien van mij altijd een oogje in het zeil. Dank daarvoor.

Op het gebied van de publiciteit gaat mijn dank uit naar Jennifer Romanello, Emi Battaglia en Edna Farley; Flag en de rest van het designteam; Courtenay Valenti en Lorenzo De Bonaventura van Warner Bros.; Hunt Lowry en Ed Gaylord II, van Gaylord Films; Mark Johnson en Lynn Harris van New Line Cinema; stuk voor stuk mensen met wie het geweldig werken was. Reuze bedankt allemaal.

Mandy Moore en Shane West waren alle twee geweldig in *De geur van sering*, en ik waardeer hun enthousiasme ten aanzien van het project.

En ten slotte is daar de familie (die mogelijk een kick

krijgen wanneer ze hun naam hier tegenkomen): Micah, Christine, Alli en Peyton; Bob, Debbie, Cody en Cole; Mike en Parnell; Henrietta, Charles en Glenara; Duke en Marge; Dianne en John; Monte en Gail; Dan en Sandy; Jack, Carlin, Joe, Elaine en Mark; Michelle en Lemont; Paul, John en Caroline; Tim, Joannie en Papa Paul.

En, zeg nu zelf, hoe zou ik Paul en Adrienne kunnen vergeten?

Een



Drie jaar geleden, op een warme novemberochtend in 1999, was Adrienne Willis teruggegaan naar het kleine hotel. Op het eerste gezicht was alles haar precies hetzelfde voorgekomen, net alsof het hotel ongevoelig was voor de zon, het zand en de zilte nevel. De veranda had een nieuw verfje gekregen, terwijl, op de begane grond en de eerste verdieping, de glanzend zwarte luiken aan weerszijden van de vensters met hun witte gordijnen erachter, aan pianotoetsen deden denken. De cederhouten buitenmuurbekleding had de kleur van stoffige sneeuw. Het helmgras aan weerszijden van het gebouw stond vriendelijk groetend te wuiven, en zand vormde een welvend duin dat van dag tot dag, met het verschuiven van de korreltjes, haast onmerkbaar van vorm veranderde.

De lucht had, met de zon die tussen de wolken door

scheen, een bepaalde luminescente kwaliteit, waardoor het leek alsof de zwevende lichtdeeltjes in de nevelige lucht tot stilstand waren gekomen, en heel even had Adrienne het gevoel alsof ze terug was gegaan in de tijd. Maar bij nader inzien vielen haar langzaam maar zeker veranderingen op die ondanks de uiterlijke facelift toch niet te verdoezelen waren: het beginnende rot in de hoeken van de raamkozijnen, roeststrepen langs de dakrand, vochtvlekken onder de goten. Het hotel leek achteruit te gaan, en hoewel ze wist dat ze daar niets aan zou kunnen veranderen, herinnerde Adrienne zich hoe ze haar ogen had gesloten alsof ze alles, in een enkele magische oogopslag, weer net zo kon laten zijn als het ooit was geweest.

En nu stond Adrienne, die een paar maanden geleden zestig was geworden, in de keuken van haar eigen huis, en legde ze de telefoon neer na een gesprek met haar dochter. Ze ging aan tafel zitten, dacht aan dat laatste bezoek aan het hotel en herinnerde zich het lange weekend dat ze er ooit eens gelogeed had. Ondanks alles wat er in de jaren erna was gebeurd, was Adrienne er nog steeds vast van overtuigd dat liefde de essentie was van een rijk en prachtig leven.

Buiten regende het. Ze luisterde naar het zachte tikken op de ramen. Het gaf haar een prettig vertrouwd gevoel waar ze dankbaar voor was. De herinnering aan die dagen riep altijd een mengeling aan emoties bij haar op die, hoewel het dat net niet helemaal was, sterk aan heimwee deed denken. Heimwee had vaak een romantische ondertoon; maar deze herinneringen waren op zichzelf al

romantisch genoeg. Het waren uitsluitend háár herinneringen – ze had ze nooit met iemand gedeeld. Ze waren van haar, en in de loop der jaren was ze ze gaan beschouwen als een soort museum waarvan zij zowel de enige bezoeker als de curator was. En in zekere zin was Adrienne gaan geloven dat ze in die vijf dagen meer had geleerd dan in alle jaren ervoor of erna.

Ze was alleen in huis. Haar kinderen waren volwassen, haar vader was in 1996 gestorven en intussen was het al zeventien jaar geleden dat ze van Jack was gescheiden. Hoewel haar kinderen haar soms aanmoedigden om iemand te vinden om haar laatste levensdagen mee te slijten, had Adrienne daar geen enkele behoefte aan. Het was niet dat ze niets van mannen wilde weten; integendeel, zelfs nu nog betrapte ze zich er wel eens op dat ze in de supermarkt naar jongere mannen keek. Aangezien ze soms slechts enkele jaren ouder waren dan haar eigen kinderen, vroeg ze zich af wat ze zouden denken als ze wisten dat ze hen observeerde. Zouden ze haar onmiddellijk afwijzen? Of zouden ze haar glimlach beantwoorden en haar belangstelling charmant vinden? Ze wist het niet. Wat ze ook niet wist, was of ze in staat waren om achter het grijze haar en de rimpels de vrouw te zien die ze was geweest.

Niet dat ze het erg vond om ouder te zijn. Tegenwoordig had iedereen de mond vol van de glorie van de jeugd, maar Adrienne had geen enkel verlangen om weer jong te zijn. Zo'n tien, vijftien jaar jonger, misschien, maar niet jong. Goed, er waren dingen die ze miste – de trap op ren-

nen, meerdere boodschappentassen tegelijk dragen, of voldoende energie hebben om de kleinkinderen bij te kunnen houden wanneer ze door de tuin renden – maar die ruilde ze graag in voor alle ervaring die ze had opgedaan, en ervaring kwam nu eenmaal met de jaren. Ze sliep goed omdat ze terug kon kijken op het leven in het besef dat ze er niet veel aan veranderd zou willen hebben.

En daarbij, jong zijn had zo zijn problemen. Niet alleen herinnerde ze die zich uit haar eigen leven, maar ze had het ook bij haar kinderen gezien, die zich eerst door hun puberteit heen hadden geworsteld, en daarna door de onzekerheid en chaos toen ze begin twintig waren geweest. En hoewel twee van hen nu in de dertig waren en de derde dat bijna was, vroeg ze zich wel eens af wanneer het moederschap nou eindelijk eens geen fulltime baan meer zou zijn.

Matt was tweeëndertig, Amanda was eenendertig en Dan was net negenentwintig geworden. Ze hadden allemaal gestudeerd en daar was ze trots op, aangezien er een tijd was geweest waarin het nog maar de vraag was of zelfs maar één van hen dat zou doen. Ze waren eerlijk, vriendelijk en verdienden hun eigen kost, en dat was genoeg alles wat ze ooit voor hen gewild had. Matt werkte als accountant, Dan was sportverslaggever bij het journaal, en beiden waren getrouwd en hadden een gezin. Adrienne herinnerde zich hoe ze, toen ze met Thanksgiving bij haar waren geweest, aan de kant had gestaan en had gekeken hoe ze hun kinderen achterna hadden gezeten, en op dat moment een grote voldoening had gevoeld

omdat haar zoons in het leven toch goed terecht waren gekomen.

Zoals altijd lag het voor haar dochter een beetje gecompliceerder.

De kinderen waren veertien, dertien en elf geweest toen Jack het huis uit ging, en elk kind had de scheiding op zijn eigen manier verwerkt. Matt en Dan hadden hun agressie op het sportveld en zo af en toe met lastig gedrag op school afgereageerd, maar Amanda had er het meeste onder te lijden gehad. Als het middelste kind, ingeklemd tussen twee broers, was ze altijd het gevoeligste van de drie geweest, en als tiener had ze haar vader in huis nodig gehad, al was het maar als afleiding van de bezorgde blikken van haar moeder. Ze begon erbij te lopen in wat Adrienne lompen noemde, ging om met kinderen die van laat uitgaan hielden, en gedurende de eerste paar jaar zwoer ze zielsveel te houden van minstens tien verschillende jongens. Na schooltijd zat ze uren achtereen op haar kamer te luisteren naar muziek waar de muren van trilden, en ze negeerde haar moeder wanneer ze haar voor het eten riep. Er waren tijden waarin ze dagenlang geen woord tegen haar moeder of haar broers zei.

Het duurde een aantal jaren, maar uiteindelijk had Amanda haar weg toch gevonden. Ze koos voor een leven dat grappig genoeg in grote lijnen overeenkwam met dat wat Adrienne ooit eens had gehad. Ze ontmoette Brent op de universiteit, ze trouwden na hun afstuderen en kregen vrijwel meteen kort achter elkaar twee kinderen. Net als de meeste jonge stellen hadden ze het financieel niet ge-

makkelijk, maar Brent was veel verantwoordelijker dan Jack ooit was geweest. Meteen na de geboorte van hun eerste kind sloot hij, bij wijze van voorzorgsmaatregel, een levensverzekering af, hoewel ze ervan uitgingen dat ze die nog lang niet nodig zouden hebben.

Dat bleek een vergissing.

Acht maanden geleden was Brent overleden aan een kwaadaardige vorm van prostaatkanker. Adrienne had gezien hoe Amanda steeds dieper wegzakte in een zware depressie, en gistermiddag, toen ze de kleinkinderen na een middagje spelen naar huis had gebracht, waren Amanda's gordijnen dicht geweest, had het licht op de veranda gebrand en had ze Amanda zelf in haar badjas in de zitkamer gevonden, waar ze, met dezelfde afwezige blik in haar ogen als op de dag van de begrafenis, voor zich uit had zitten staren.

Terwijl ze daar in Amanda's zitkamer stond, wist ze ineens dat het tijd was om haar dochter over het verleden te vertellen.



Veertien jaar. Zo lang was het geleden.

In al die jaren had Adrienne de geschiedenis slechts aan één iemand verteld, maar haar vader was met het geheim gestorven, en zelfs als hij gewild zou hebben, had hij het aan niemand kunnen vertellen.

Haar moeder was gestorven toen Adrienne vijfendertig was, en hoewel ze het goed met elkaar konden vinden,

had ze met haar vader altijd een hechtere band gehad. Hij was, en dat dacht ze nog steeds, één van de twee mannen in haar leven die haar werkelijk begrepen, en ze miste hem nu hij er niet meer was. Zijn leven was typerend geweest voor velen van zijn generatie. In plaats van te studeren had hij een vak geleerd, en hij had veertig jaar lang in een fabriek gewerkt tegen een uurloon dat jaarlijks in januari met een paar centen werd verhoogd. Hij droeg altijd een hoed – ook op warme zomerdagen – nam zijn boterham in een trommeltje met piepende scharnieren mee naar zijn werk en ging elke ochtend om klokslag kwart voor zeven de deur uit om de drie kilometer naar de fabriek te lopen.

's Avonds, na het eten, trok hij een vest en een overhemd met lange mouwen aan. Zijn gekreukte broek verleende hem een onverzorgd aanzien dat er met het verstrijken van de jaren, en helemaal nadat zijn vrouw was overleden, alleen maar slordiger op werd. Hij zat bij voorkeur in de gemakkelijke stoel met de gele schemerlamp naast zich, en las boeken over cowboys en de Tweede Wereldoorlog. In de laatste jaren voor zijn beroertes zag hij er, met zijn ouderwetse brilletje, borstelige wenkbrauwen en diep doorgroefd gelaat eerder uit als een gepensioneerde docent van de universiteit dan als de arbeider die hij geweest was.

Haar vader straalde een bepaalde rust en kalmte uit die ze altijd getracht had te evenaren. Hij zou een goede priester zijn geweest, dacht ze vaak, en wie hem voor de eerste keer ontmoette kreeg altijd de indruk dat hij vrede

had met zichzelf en de wereld. Hij was een begaafd luisteraar; met zijn kin op zijn handen gesteund bleef hij de mensen altijd recht aankijken wanneer ze hem iets vertelden, terwijl zijn gezichtsuitdrukking blijk gaf van medeleven, geduld, humor en verdriet. Adrienne wilde dat hij er nu voor Amanda was geweest; ook hij had zijn levenspartner verloren en ze vermoedde dat Amanda naar hem geluisterd zou hebben, al was het alleen maar omdat hij wist hoe moeilijk het was.

Een maand geleden, toen Adrienne voorzichtig geprobeerd had om met Amanda te praten over wat ze doormaakte, was Amanda boos met haar hoofd schuddend van tafel opgestaan.

‘Je kunt dit niet vergelijken met jou en pap,’ had ze gezegd. ‘Jullie twee hadden problemen waar jullie geen oplossing voor konden vinden, en daarom zijn jullie gescheiden. Maar ik hield van Brent. Ik zal altijd van Brent houden en ik heb hem verloren. Je hebt er geen idee van hoe het is om met zo’n verlies te moeten leven.’

Adrienne had niets gezegd, maar toen Amanda de kamer uit was, boog Adrienne haar hoofd en fluisterde een enkel woord.

Rodanthe.



Aan de ene kant kon Adrienne heel goed met haar dochter meevoelen, maar aan de andere kant maakte ze zich zorgen om Amanda's kinderen. Max was zes, Greg was

vier en in de afgelopen acht maanden had Adrienne duidelijke veranderingen in hun gedrag bespeurd. Beiden waren opvallend stil en teruggetrokken geworden. Geen van tweeën hadden ze in de herfst gevoetbald, en hoewel Max goed meekwam op school, huilde hij elke ochtend voor hij het huis uit moest. Greg plaste de laatste tijd weer regelmatig in zijn bed en kon, bij de minste of geringste provocatie, opeens een geweldige driftbui krijgen. Sommige van deze veranderingen, wist Adrienne, waren terug te voeren op het verlies van hun vader, maar tegelijkertijd waren ze ook een weerspiegeling van de mens die Amanda sinds het afgelopen voorjaar was geworden.

Dankzij de levensverzekering hoefde Amanda niet te werken. Desondanks was Adrienne, gedurende de eerste paar maanden na Brents dood, bijna elke dag bij hen thuis geweest om erop toe te zien dat de rekeningen betaald werden en om voor de kinderen te koken, terwijl Amanda op haar kamer had zitten huilen. Ze had haar dochter in haar armen gehouden wanneer Amanda daar behoefte aan had, naar Amanda geluisterd wanneer Amanda wilde praten, en ze had Amanda gedwongen om per dag minstens twee uur in de buitenlucht door te brengen in de overtuiging dat de frisse lucht haar dochter het gevoel zou geven dat ze opnieuw zou kunnen beginnen.

Adrienne had gemeend dat het langzaam aan beter ging met haar dochter. Tegen het begin van de zomer begon Amanda weer te lachen – eerst aarzelend en bij wijze van uitzondering, maar daarna steeds vaker. Ze was een paar

keer de stad in geweest en was met de kinderen gaan rolschaatsen, en Adrienne liet geleidelijk aan het huishoudelijke en administratieve werk weer aan haar dochter over. Ze wist dat het heel belangrijk voor Amanda was dat ze de touwtjes van haar leven weer zelf in handen nam. Adrienne wist uit ervaring dat er van routineklussen een bepaalde troostende werking uit kon gaan, en ze hoopte dat haar dochter, wanneer ze zich beetje bij beetje uit haar leven terugtrok, daar zelf ook achter zou komen.

Maar in augustus, op de dag waarop ze zeven jaar getrouwd zou zijn geweest, trok Amanda de deur van de kast in de grote slaapkamer open, zag het stof op de schouders van Brents pakken, en hield ineens op met vooruit te gaan. Niet dat ze weer áchteruit ging – er waren nog steeds momenten waarop ze weer de oude leek – maar voor het merendeel leek het alsof ze ergens halverwege vast was komen te zitten. Ze was niet depressief en niet opgewekt, niet druk en niet lethargisch, en er was niets dat haar kon boeien, hoewel de dingen haar evenmin totaal onverschillig lieten. Adrienne had het gevoel dat Amanda tot de conclusie was gekomen dat vooruitgang op de een of andere manier een vervaging van de herinnering aan Brent tot gevolg zou hebben, en dat ze had besloten dat niet te laten gebeuren.

Het was alleen niet eerlijk tegenover de kinderen. De kinderen hadden behoefte aan haar leiding en liefde, en ze hadden haar aandacht nodig. Ze hadden het nodig van haar te horen dat alles goed zou komen. Ze hadden hun vader verloren, en dat was al moeilijk genoeg. De laatste

tijd leek het echter wel, vond Adrienne, of ze ook hun moeder hadden verloren.



In de zwak verlichte keuken keek Adrienne op haar horloge. Dan was, op haar verzoek, met Max en Greg naar de film gegaan, zodat ze vanavond alleen met Amanda zou kunnen zijn. Net als Adrienne maakten haar beide zoons zich zorgen om Amanda's kinderen. Niet alleen hadden ze extra hun best gedaan om actief bij het leven van de jongens betrokken te blijven, maar bijna al hun recente gesprekken met Adrienne begonnen of eindigden met: *Wat kunnen we doen?*

Vandaag had Dan diezelfde vraag opnieuw gesteld, en Adrienne had hem de verzekering gegeven dat ze met Amanda zou praten. Hoewel Dan zich er weinig van voorstelde – hadden ze niet allemaal al meer dan eens geprobeerd met haar te praten? – wist ze dat het vanavond anders zou zijn.

Adrienne wist dat haar kinderen geen al te hoge dunk van haar hadden. Ja, ze hielden van haar en respecteerden haar als hun moeder, maar ze wist dat ze haar nooit echt zouden *kennen*. In de ogen van haar kinderen was ze een aardige maar voorspelbare, lieve en evenwichtige, goedhartige ziel uit een ander tijdperk die nu, na al die jaren, nog steeds dezelfde naïeve kijk op de wereld had als toen ze jong was. En zo zag ze er natuurlijk ook uit – op de bovenkant van haar handen begonnen de aderen zicht-

baar te worden, haar figuur leek eerder op een gevuld vierkant dan op een zandloper, haar brillenglazen waren in de loop der jaren dikker geworden – maar wanneer ze hen erop betrapte dat ze op zo'n bepaalde, toegeeflijke manier naar haar keken, moest ze soms haar best doen om niet te lachen.

Hun vergissing, wist ze, kwam voor een deel voort uit hun verlangen haar op een bepaalde manier te zien – een gevormd beeld dat ze aanvaardbaar vonden voor een vrouw van haar leeftijd. Het was gemakkelijk – en eerlijk gezegd ook geruststellend – om te denken dat hun moeder een rustig en bedaard type was, iemand die niet hield van avontuur, die liever zwoegde en tobde dan ervaringen op te doen met dingen die ze nooit achter haar gezocht zouden hebben. En overeenkomstig dat lieve, voorspelbare en evenwichtige beeld dat ze van haar hadden, had ze geen enkele behoefte om hen op andere gedachten te brengen.

In de wetenschap dat Amanda elk moment kon arriveren, haalde Adrienne een fles pinot grigio uit de koelkast en zette hem op tafel. Het was kil geworden in huis, en dus zette ze, op weg naar de slaapkamer, de thermostaat een beetje hoger.

Deze kamer, die ze ooit eens met Jack had gedeeld, was nu alleen van haar. Sinds de scheiding had ze hem twee keer opnieuw ingericht. Adrienne liep naar het hemelbed waar ze al sinds haar jeugd van had gedroomd. Tegen de muur, onder het bed, stond een doos waar ooit postpapier in had gezeten. Ze pakte de doos en zette hem naast zich op het kussen.

In de doos zaten de dingen die ze bewaard had: het briefje dat hij in het hotel had achtergelaten, een foto van hem in het hospitaal, en de brief die ze een paar weken voor Kerstmis had ontvangen. Daaronder lagen, gescheiden door de schelp die ze ooit eens op het strand hadden gevonden, twee gebundelde stapeltjes brieven die ze elkaar hadden geschreven.

Adrienne legde het bovenste briefje opzij, trok een envelop uit een van de bundeltjes, en haalde, terwijl ze zich herinnerde hoe ze zich had gevoeld toen ze hem voor het eerst had gelezen, het dubbelgevouwen velletje eruit. Het papier was dun en broos geworden, en hoewel de inkt in de loop der jaren verschoten was, waren de woorden nog steeds goed leesbaar.

Lieve Adrienne,

Ik ben nooit goed geweest in het schrijven van brieven, dus ik hoop dat je me zult vergeven als ik me niet helemaal duidelijk uitdruk.

Ik ben vanochtend – geloof het of niet – per ezel gearriveerd, en heb ontdekt waar ik de eerstkomende tijd door zal brengen. Ik wilde dat ik je kon zeggen dat het beter is dan ik verwacht had, maar helaas kan ik dat niet. Het hospitaal komt van alles tekort – medicijnen, apparatuur en de nodige bedden – maar ik heb met de directeur gesproken en ik denk dat het me wel zal lukken om daar, in ieder geval voor een deel, wat aan te doen. Hoewel ze een aggregaat voor de stroomvoorziening hebben, is er

geen telefoon, dus ik kan je niet bellen tot ik in Esmeraldas ben. Dat is een paar dagen rijden hiervandaan, en er worden pas over een paar weken weer nieuwe voorraden gehaald. Dat spijt me, maar ik denk dat we eigenlijk alle twee wel vermoed hadden dat het zo zou zijn.

Mark heb ik nog niet gezien. Hij is naar een afgelegen hulppost in de bergen en wordt pas laat in de avond terugverwacht. Ik zal je laten weten hoe dat is gegaan, maar in eerste instantie stel ik me er weinig van voor. Zoals je zelf al zei, ik denk dat we eerst een tijdje nodig zullen hebben om elkaar te leren kennen voordat we kunnen beginnen de problemen tussen ons aan te pakken.

Je kunt je niet voorstellen hoeveel patiënten ik vandaag op het spreekuur heb gehad. Ik ben de tel kwijtgeraakt, maar ik schat dat het er over de honderd zijn geweest. Het is lang geleden dat ik op deze manier met patiënten met dit type problemen bezig ben geweest, maar de verpleegster was erg behulpzaam, zelfs toen ik me even geen raad meer wist met de situatie. Ik denk dat ze allang blij was dat ik er was.

Sinds mijn vertrek heb ik voortdurend aan je moeten denken, en heb ik me afgevraagd waarom mijn reis via jou moest verlopen. Ik weet dat mijn reis nog niet voltooid is en dat het leven een kronkelig pad is, maar ik hoop alleen dat het zich op de een of andere manier weer terug zal slingeren naar de plek waar ik thuishoor.